

УИЛЯМ ГИБСЪН

ХОЛОГРАМНАТА РОЗА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Това лято Паркър имаше проблеми със съня.

Имаше спирания на електричеството и внезапните изключвания на делта-индуктора рязко прекъсваха съня му.

За да ги избегне, той използваше конци, малки кламери и черно тиксо, за да свързва индуктора с АСП-дека, захранван с батерии. Когато спреше токът, декът щеше да заработи.

Той си купи АСП-касета, която започваше с описание на това как се спи на уединен, тих плаж. Беше записана от един млад рус йога и беше с доста висока острота на цветовете. Момчето беше отлетяло до Барбадос с единствената цел да подремне и да си направи утринните упражнения на тихия частен плаж. Микронадписът на прозрачната кутия обясняваше, че йогата можел да преминава от алфа– в бета-състояние без помощта на индуктор. Паркър, който не беше заспивал без индуктора си повече от две години, се чудеше дали това е възможно.

Само веднъж успя да премине през цялата процедура, въпреки че беше наясно с всяко усещане през първите пет решаващи минути. Мислеше, че най-интересната част беше в началото, когато хвърляше бърз поглед на плажа и виждаше фигурата на патрулиращ край метална ограда войник с автомат на рамо.

Докато Паркър спеше, токът отново спря.

Преходът от делта към делта-АСП състояние беше като вливане от едно тяло в друго. Познатата обстановка смекчаваше шока. Той почувства хладния пясък под раменете си. Маншетите на изтърканите му джинси се развяваха около голите му глезени в утринния бриз. Скоро момчето щеше да се събуди напълно и да започне своите адхаматхендра упражнения. С другата си ръка Паркър потърси в тъмнината АСП-дека.

Три сутринта.

Правиш си кафе в тъмнината и използваш фенерче, когато наливаш горещата течност.

Сутрешният записан сън избледнява. Кубинският товарен кораб, гледан през чужди очи, изчезва от хоризонта на въображението.

Три сутринта.

Вчерашният ден се нарежда около теб в ясни схематични образи. Какво каза ти — какво каза тя — гледаш я как си събира багажа — обажда се за такси. Както и да разбъркаш спомените, те пак се нареждат около теб в магически кръг като египетски йероглифи, събрани около един централен компонент. Стоиш в дъжда и крещиш след таксито.

Дъждът е кисел, почти с цвят на урина. Шофьорът те нарича задник. Плащаш двойно. Багажът ѝ е три чанти. С очилата и респиратора си мъжът прилича на мравка. Той подкарва колата в дъжда. Тя не се обръща.

Последното, което виждаш, е една гигантска мравка, която ти показва среден пръст.

Паркър видя своя първи АСП-индуктор в едно бедняшко предградие на Тексас, наречено „Джунглата на Джуди“. Беше масивна конзола, поставена в евтин пластичен хром. За десет долара можеше да си купиш пет минути гимнастика в швейцарски курорт с минерални бани и да пораздвижиш тяло с шестнайсетгодишна йога — добра стока за Джунглата, където беше по-лесно да си намериш пушка, отколкото гореща вана.

Една година по-късно, когато той, с фалшиви документи, беше в Ню Йорк, две водещи в бранша фирми изобретиха първите портативни декове и ги пуснаха на пазара за Коледа. АСП-порнокината, които процъфтяваха в Калифорния, никога повече не се свързеха от удара.

Холографията също залезе и големите бели куполи, които бяха като свещени храмове в детството на Паркър, сега му приличаха на многоетажни супермаркети. Или пък на прашни аркади за забавление, където все още можеш да намериш добрите стари конзоли, под поизбледнелите неонов надписи: „Суперсензорно усещане“, сред синкав облак цигарен дим.

Сега Паркър е на тридесет години и е потънал в АСП-индустрията, следвайки напредъка на цивилизацията.

Затъмнението продължава.

В спалнята Паркър натиска бутона за изключване на своя АСП-дек. Лампичката му примигва, а после изгасва. С чаша кафе в ръка, той прекосява стаята и отива до гардероба, който тя изпразни вчера. Светлината на фенерчето осветява празните рафтове и търси доказателства за любов, но намира само скъсана каишка от сандали, АСП-касета и една картичка. Картичката представлява бледо холограмно изображение на една роза.

Край кухненската мивка той пуска скъсаната каишка в мелачката за отпадъци. Бавно-бавно тя я поглъща и я смила. Държейки внимателно между палеца и показалеца си холограмата, той се приготвя да я пусне в невидимите челюсти на мелачката. Машината издава тънък писък, докато стоманените зъби се връзват в пластмасата и розата е нарязана на хиляди фрагменти.

По-късно той сяда на неоправеното легло и запалва цигара. Касетата е в дека, готова да бъде пусната. Някои женски касети го объркваха, но сега той се чуди дали това е причината да се колебае да пусне апаратурата.

Грубо казано, около една четвърт от АСП-потребителите не могат да асимилират спокойно картините, видени през очите на другия пол. С течение на годините някои АСП-звезди се бяха побъркали на темата да привлекат вниманието на този сегмент от публиката

Но касетите на Анджела никога не го бяха плашели преди. (Ами ако се беше заснела с любовник?) Не, това не може да бъде — просто не се знае какво има в касетата.

Когато Паркър беше петнадесетгодишен, родителите му го дадоха да чиракува в американския филиал на един японски концерн за пластмаси. По онова време той се беше почувствал късметлия, тъй като напливът от кандидати за обучение беше огромен. Три години той живя в общото спално помещение с другите възпитаници и всяка сутрин пееше химните на компанията. Един път месечно прескачаше масивната ограда, за да си търси момиче, или пък да отиде до холодрума.

Обучението, което щеше да приключи на двадесетия му рожден ден, му осигуряваше статус на образован човек, готов за назначение. Седмица преди деветнадесетия си рожден ден, с две откраднати

кредитни карти и парите от продадените си дрехи, той прескочи оградата за последен път. Пристигна в Калифорния три дена преди падането на хаотичния политически режим. В Сан Франциско воюваха групировки — отцепници от режима. Те грабеха, каквото намереха по улиците и изчезваха.

Паркър прекара последната нощ на революцията в едно изгоряло предградие на Таксън, правейки любов с една кльоцава тийнейджърка от Ню Джърси, която обясняваше тънкостите при правенето на хороскопи в промеждутъците между приглушените стенания, които, изглежда, нямаха нищо общо с това, което той казваше или правеше.

Години по-късно той осъзна, че всъщност няма никаква представа защо прекъсна обучението си.

Първите три четвърти от касетата бяха изтрити; преминаваш през статичната тъмнина на празната лента, където вкус и аромат се сливат в едно общо възприятие. Продължителното прослушване, или по-скоро — преживяване на изтрита лента може да доведе до халюцинации.

Паркър се скри в храсталака край пътя в полунощ, гледайки как изгаря една цистерна. Пламъците осветяваха пътя, по който той беше дошъл от Таксън. Експлозията се виждаше от две мили^[1] — огромен бял пламък, който беше накарал голите клони на дърветата да изглеждат като фотографски негатив.

Много от бежанците бяха въоръжени.

Бедняшките предградия бяха построени от шперплат, мукава, пластмасови плоскости, които се развяваха на вятъра, и корпуси на бракувани коли. Имаха имена като „Джамп Сити“ и „Шугър“, а също и много слабо управление, което се люшкеше заедно с икономиката на черния пазар.

Федералните и държавните войски, изпратени да заличат от лицето на земята селищата на бунтовниците, рядко откриваха нещо. Но след всяка акция малко от тях успяваха да се завърнат да докладват. Някои от тях си продаваха оръжията и си изгаряха униформите, а

други се присъединяваха към противника, когото трябваше да открият и унищожат.

След три месеца Паркър пожела да се измъкне, но единственият безопасен начин да премине през кордоните на армията беше чрез снабдяването с хранителни провизии. Шансът дойде случайно. Един късен следобед, следвайки миризмата на прегоряла яхния, която се носеше ниско над Джунглата, той се препъна и почти падна върху тялото на жена, проснато в коритото на един пресъхнал ручей. Мухите се издигнаха в сърдит облак, после отново накацаха, без да му обръщат внимание. Тя имаше кожено яке, а нощно време обикновено беше доста хладно. Той се огледа за по-дълъг клон.

На гърба на якето, точно под лявото рамо, имаше кръгла дупчица, в която би се побрал молив. Някога подплатата на якето е била червена, но сега беше черна, втвърдена и лъскава от засъхналата кръв. С якето, люшкащо се на единия край на клона, той отиде да търси вода.

Така и не го изпра. В левия му джоб откри почти цяла унция кокаин, грижливо увита в прозрачен хирургически пластир. В десния джоб имаше петнадесет ампули Мегацилин-Д и десетинчово^[2] джобно ножче. Антибиотикът струваше два пъти повече, отколкото кокаина.

Той заби ножчето наполовина в един прогнил дънер и закачи якето на него. Мухите все още кръжаха наоколо, докато той се отдалечаваше.

През нощта в един бар с ръждясал покрив, чакайки един от „адвокатите“, които се занимаваха с прехвърляне на хора през армейските кордони, той изпробва своя първи АСП-дек. Беше огромен, целият от хром и неон и собственикът му много се гордееше с него; той самият беше помогнал да ограбят камиона, където се намираше и декът.

„Ако хаосът на деветдесетте отразява радикалната промяна в парадигмата на визуалната грамотност и окончателното отдръпване от старата традиция на предхолограмното общество, то какво да очакваме от най-новите технологии, с тяхното обещание за дискретно

закодирване и впоследствие реконструиране на сензорните възприятия в пълен размер?“

— Роебък и Пиерхал,
Нова американска история: Системно гледище

Пренавиване на жужащата изтрита лента в нейното тяло.
Европейско слънце. Улиците на един странен град.

Атина. Гръцки букви и мирис на прах...

Гледаш през нейните очи (мислиш си: тази жена още не те е срещнала; още си в Тексас) сивия монумент — каменни коне, с кръжащи около тях гълъби. И пак изтрита лента, чиста и сива. Вълни от бял пясък се разбиват в бряг, който не съществува. И лентата свършва.

Лампичката на индуктора сега свети.

Паркър лежи в тъмнината и си припомня хилядите фрагменти от холограмната роза. Холограмата има следното свойство: възстановен и осветен, всеки фрагмент разкрива в пълнота цялата роза. Преминавайки към делта-състояние, той самият вижда розата; всеки един от разпръснатите и фрагменти я разкрива цялата — откраднатите кредитни карти, изгорялото предградие, срещите с непознати, горящата цистерна на магистралата, пакетчето с наркотици, захвърленото на земята джобно ножче, остро като болка.

Мислиш си: ние сме част един от друг, но дали винаги е било така? Онзи отдалечен миг от пътуването до Европа, изтритата лента — дали сега тя е по-близо до него, или пък е по-истинска от това, че я е видял там?

Тя му беше помогнала да си събере нещата, беше му помогнала да си намери първата работа в АСП-индустрията. Това ли беше тяхната история? Не, историята беше черното лице на делта-индуктора, празният гардероб и неоправеното легло. Историята беше омразата му към тялото, в което се събуждаше, яростта към таксиметровия шофьор и отказът и да се обърне и да го погледне в отровния дъжд.

Но всеки фрагмент разкрива розата под различен ъгъл, си спомни той, а делта-състоянието го обгърна, преди да си зададе въпроса какво ли може да означава това.

- [1] Миля — мярка за дължина = на 1609 м. Б.р. ↑
- [2] Инч — мярка за дължина = 2,54 см. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.